

a prováděl pravidelná vloupání, která mu vymesla několik tisíc korun.

Dne 22. července minulého roku hodlal provést zvlášť výnosný kousek v Suchdole, který však zmařil svým zápachem.

Vplížil se do jednoho statku a ukryl se pod postelí, vyčkávaje příhodné chvíle ke krádeži. Hospodyně byla dvakrát v pokoji a pronikavý zápach ji tak zarazil, že přivolala čeládku, pokoj prohledali a Herolda našli. Došel, co se do něj vešlo. Měl však při tom nápad bránit se revolverem a postřílel švakra hospodyně do nohy.

Soud vyměřil mu nyní dva roky těžkého žaláře.

Svedení pod slibem manželství.

(Okresní soud v Mor. Ostravě.)

Jaromír K. byl ještě hloupoučkým sextánem, když se jeho srdce rozhořelo pro Martu S., která tehdy byla 15letou lyceistkou s pomněnkovýmá očkama a dvěma zlatými copy vlásků. Léta rychle mijela a láska jejích neochabovala. Jaromír K. odešel na techniku a stal se inženýrem a Martička zatím vyrostla v sličnou dívku. Byla královnou celé společnosti, a snad to bylo jejím neštěstím.

Byly manévry a ve vsi se utábořilo vojsko. Toho dne bylo „korso“ na vsi zvláště živé a nezvyklé. Všude blýskaly se důstojnické uniformy, crnkaly ostruhy... a domácí hoši měli dosti příčin k hněvu, poněvadž veškerý zájem místních krásek patřil dvojmu suknu. Ani Martička nezůstala pozadu. Výborně se bavila s mladým důstojníkem, a když se rozcházel, měli již pro příští den smlouvenou schůzku. Ale ne na korse, nýbrž v kapličce v lese. A neštěstí bylo hotovo. Martička podlehl vášnivému žáru mladého důstojníka a stalo se, co se státi nemělo. Horší však bylo, že ani ten nejchoulostivější okamžik nezůstal ušetřen zraku nezvaného svědka. Starý hajný, který ležel opodál v mlázi, viděl vše.

Druhého dne vojsko od táhlo dále a snad by bývalo bylo zase dobře, kdyby nebylo onoho svědka. Sotva se Jaromír K. navrátil domů, slyšel vše. Jaromír se rozběhl za Martou a přímo se jí tázal, je-li něco pravdy na tom, co slyšel. Martička sehrála menší scénu, zapřísahala se, že je nevinna, a Jaromír uvěřil, jak už muži jsou důvěřiví. Ještě se jí omluvil, pak ji horoucně zlíbal, slíbil jí, že si ji vezme a jako zálohu na sňatek vzal si to, o čem myslil, že ještě nikdo Martičce neurval.

Osten nedůvěry však mu přece zůstal v srdci. A pravda nezůstala utajena. Netrvalo to ani čtrnáct dní a náhoda vše vyzradila. Jaromír šel s Martičkou po vsi, kdy šel kolem poštovní posel a zvolal: „Pánbu dej dobrý poledne! Mám tu pro nich, slečinko, nějaký psaníčko!“ Martička vzala dopis a sotva naň pohledla, po ouška se zapálila. Jaromír tušil něco nedobrého a jediným rychlým pohybem ruky dopisu se zmocnil, nedbaje zoufalých protestů Martiččiných. A nyní se rozčílil zase Jaromír: dopis byl od pana poručíka a obsahoval vášnivě vzdechy po onom blahu, prožitém tam v lese...

Jaromír řekl zoufalé Martě pouze čtyři slova: „My jsme, slečno, domluvili“ a odešel

od ní bez pozdravu. Více si jí pak nevšímal. Marta se však domnívala, že Jaromíra přitáhne násilím zpět, a podala na Jaromíra oznámení pro přestupek svedení pod slibem manželství. Ale ani to jí nebylo nic platné. Jaromír u soudu prokázal, co se stalo tam u kapličky v lese, hajný to dosvědčil a dopis potvrdil.

Soudce vynesl pak rozsudek osvobozující, poněvadž zákon chrání pouze dívku zachovalou, a tou Martička po onom dobrodružství v lese již nebyla...

Jak pan St. fotografoval koupající se dívky.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Uvážíme-li že pan Otokar St. nemiloval žen, neholdoval alkoholu, ani karbanu, ani jiné hře, nebyl funkcionářem spolků, nepěstoval holubů, ani králíků, ani kanárů, ani hádanek, ani křížovek, netancoval, nebyl ani fotbalovým, ani filmovým, ani radiovým fanouškem — tážeme se, pro pána krále, jakou mohl mít vášeň? A měl ji! Byl jí celý proniknut a posedlý, opila jeho smysly, uzavřela jeho mozek hermeticky proti rozumným důvodům, vláčela jím sem tam, pudila ho s místa na místo: pan Otokar St. — fotografoval. Byl úředníkem Živnobanky (proto mu na jeho vášeň zbývalo), a když po úřadě šel v restauraci oběd, řítil se domů, popadl aparát, vstrčil do kapsy desky a vydal se na lov. Ať slunce svítlo, ať pršelo, ať kroupy padaly, pan St. vycházel na lov za žní krásy a světla: fotografoval kde co: pražské věže i babky z Uhelného trhu, Vltavu i tovární komíny, zajímavé starce i nezajímavá děvčata. Vracel se denně s kořistí domů a tam dlouho do noci vyvolával desky v pokoji, který si zřídil na tmavou komoru. Potom v předstíni své bytíne oplachoval u vodovodu desky a platil v důsledku neobyčejné spotřeby vody čtvrtletně 69.76 Kč vodní dávky.

To byla jeho vášeň, které obětoval všechno. A také nesla ovoce: v jeho pokoji nebylo k hnutí. Stohy vyvolaných desek a kopírovacích papírů rostly do nebezpečných výší i rozměrů, takže jednoho dne přiběhl na pana St. pan domácí s poukazem, že strop se prohýbá pod nějakou děsnou tíží. Pan St. se omluvil a odnesl část svých plodů na půdu. Teď začalo přibývat materiálu zase tam, a jak to ještě dopadne, nevíme, neboť se mezitím udál případ, který hodláme vyličit pro výstrahu, kam může zaníceného člověka zavést neblahá vášeň.

Pan St. si vyjel jedné krásné neděle do Dobřichovic, ovšem s aparátem a deskami. Byl srpen, slunce vysoko, obloha bez mraku, všechny vyhlídky na skvostné vodní, divukrásné partie. Pan St. se vydal k Berounce. Jsa člověk plachý, nechtěl zbytečně bouřit lidi, koupajících se v řece, a procházkou mezi olšemi šel značný kus cesty proti proudu. A hle, nepozorován, viděl dvě mladé, vlnavé dívky, kterak smějíce se a laškujícíce ponořovaly svá bílá těla do vody a zas je vynořovaly ven.

Byl to utěšený, roztomilý obrázek. Panu St., ač na ženy nikdy nepomyslel, tlouklo srdce téměř hlasitě jako na poplach.